

Heyif səndən, Əfrail...

*Aramızdan nə tez getdin,
Getdin, bizi pərişan etdin...*

Bir neçə ilin söhbətidir. İsti yay günlərinin birində Lerik şəhərindəki məşhur pillələri düşərkən gözləmədiyim halda sağ qolum və ayağım boşalıb hərəkətsiz vəziyyətdə düşdü. Çox keçmədi ki, pillənin kənarında yerə oturmali oldum. Nə yaxşı ki, qızım Təranə, kiçik oğlu Oruçla yanımda idi. Təkcə ağıtım başımdan çıxmamışdı. Qorxu hissini unutmuşdum. Gözlərimdə açıq idi, harasa dikilmişdi, sanki, İlahidən kömək gözləyirdi...

Allah da deyir səndən hərəkət, mən-dən hərəkət.

Çox çəkmədi ki, məni "təcili yardım" maşını ilə yaxınlıqdakı xəstəxanaya çatdırdılar. Elə yolda ikən Aşur həkim iynələrini işə salmışdı. Bədənimə bir neçə iynə vurdu. Təcrübəsinin çoxluğundan insult zamanı lazım olan iynələri bir-bir seçirdi. Qolumdakı venaya sistem qoşdular. Yavaş-yavaş özümə gəlməyə başladım, bədənimə hərərət gəldi. Yaşayış uğrunda mübarizə gedirdi.

Ağ xalatl, ağbəniz, mələk simalı, duruşundan, oturuşundan hikmət süzülən, hər sözü-söhbəti mənə güc verən, dayaq olan, ümidimi itirməyə qoymayan, çarpayımın yanından çəkilməyən həkimi tanıyırdım: Əfrail Ağayevi. Bilirdim ki, gənc olmasına baxmayaraq neçə-neçə ağır xəstəni ölümün, xəstəliyin pəncəsindən xilas edib, onlara həyat eşqi, yaşamaq eşqi bəxş edib, onları ailəsinə, bəlalərinə qovuşdurub. Həm də xəstə sallaqlanadək sanki onunla bərabər nəfəs alıb, narahat anlar, yuxusuz gecələr keçirib. Nə etməli, onun peşəsi belədir. Öz

ömründən köməyinə ehtiyac duyan insanların ömrünə pay verib, bundan qürur duyub, fərəh hissi keçirib. Ən böyük və dəyərli mükafatı ona ünvanlanan "sağ ol"lar olub...

Həmin gün isə... Yəni, noyabr ayının 16-da onun köməyinə heç kəs gələ bilmədi. Yüzlərin yardımına özünü çatdırırsa da, bu dəfə onun çağırışına gələn həmkarları bu nurlu insana, ağ xalata bürünmüş loğmana çarə edə bilmədilər. Artıq gec idi. Ömür mələyi uçub uzaqlara getmişdi. Axtı, Əfrailin ürəyi də həmişə təmiz olan ağ geyimi kimi təmiz və pak idi...

O, heç kəsi incidən bir hərəkət etməz, kimsənin könünə dəyməzdi. İynə-dərmanları kimi hər sözü, söhbəti, hərəkəti də xəstəyə şəfa verirdi. Çalışdı ki, xəstə ilə söhbətdən sonra xəstənin əhval-ruhiyyəsi yüksəlsin, səhhəti yaxşılaşsın...

Eh, gidi dünya... İnsanlara sağlam həyat bəxş edənini özünü dünyadan aparırsan. Bəs görəsən onu kim əvəzləyəcək?

Mən hazırkı durumumla Əfraildən geniş söhbət açmaq fikrində deyiləm. Heç buna ehtiyac da duymuram. Axtı, neçə il bundan əvvəl ona "Xəstələnmədən sağlamlığın qədrini bilin" adlı oçerkdə Əfrailin işıqlı obrazı yaratmışam. "Azad təfəkkür" qəzetində Hacı Bayram Aslanovun yazdığı "Şəfali əllərin hərərəti" adlı oçerkini çap etdirmişəm. "Məşəl" jurnalında şair Nəsir Rzayev Əfrailə "Tanrı, loğmandır Əfrail" şeirini həsr etmişdir:

*Çox bilsə də az danışır,
Həkimlik ona yaraşır.
Əməli ilə sayrışır,
Qışı bahardır Əfrail.*

Yox, bu dəfə qışı çox kədərli keçdi, bizi, sənin dostlarını üsütdü. Atan Hacı Elxana təskinlik verməyə söz tapmırıq. Axtı, 50 yaşında evdən və eldən getmiş övlad itkisindən ağır nə ola bilər?!

Dan yeri söküləndə ruhun göylərə uçdu. Həmin gün Lerik şəhərindəki iş yerinə gedə bilmədin. Yol-yamac ayaq izlərinə, işlədiyin poliklinika isti nəfəsinə, yoldaşların şən-şaqraq söhbətlərinə, güllüşlərinə həsrət qaldı...

Cismən aramızdan getməyini eşitsək hamı Təngəbinə gəldi, son vida mərasiminə yığılırdı. Həmişə sən gələrdin, bu dəfə isə biz gəldik hüzuruna. Yaşadığın məhəllədə maşınların çoxluğundan, sıx izdihamdan tərpanmaq olmurdu. Bu da sənə son ehtiramın ifadəsi!

*Sən getdin. Məkanın behişt olsun.
Nəslin payız tökümlü başlanıb.
Nə etmək olar...*

Əfrail Ağayevin ölümündən 40 il ötür.

İdris Şükürlü